

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

Ι.Μ.Κ.Α.Ω.

Ι.Ν. Αγίων Αποστόλων
Πέτρου και Παύλου
Πεύκης

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΗΓΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ

Εβδομαδιαία έκδοση Του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης

Νικολάου Πλαστήρα και Πατριάρχου Γρηγορίου Ε'
Τηλ. 2108027738, E-mail: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 10 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2019. Η' ΛΟΥΚΑ

Ολυμπιά, Τερτίου κ.λ.ω. εκ των 70, Ορέστου μάρτυρος Του
Τυρανέως, Αρσενίου οσίου Του Κατωπαδόκου

Έτος 12^ο Τεύχος 552

Ο Καλός Σαμαρείτης

(Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος – Bloom)

«Σήμερα κι εμείς περάσαμε όλο το πρωί στην παρουσία του Θεού, εκεί, όπου είναι παρών. Ακούσαμε πώς η φωνή Του μας μίλησε για την αγάπη. ... Σε λίγο θα φύγουμε από το ναό. ... Θα φύγουμε από εδώ, σκεφτόμενοι όλα όσα έχουμε ακούσει και μάθει σήμερα, συγκινημένοι και χαρούμενοι και θα προσπεράσουμε καθέναν που θα βρεθεί στο δρόμο μας, γιατί φοβόμαστε ότι τα προβλήματά τους μπορούν να μας στερούν την ησυχία ή να οδηγήσουν το νου και την καρδιά μας μακριά από το θαύμα της συνάντησης με τον Θεό, από την παρουσία Του? Αν φερθούμε έτσι, τότε λίγο έχουμε καταλάβει (ή ίσως καθόλου) το Ευαγγέλιο, τον Χριστό και τον Θεό».

Θέλω να προσέξετε δυο ή τρία πράγματα από την παραβολή του σημερινού Ευαγγελίου. Εκεί λέγεται ότι κάποιος άνθρωπος πήγε από τα Ιεροσόλυμα στην Ιεριχώ. Στην Παλαιά Διαθήκη η Ιερουσαλήμ ήταν ο τόπος, όπου ζεί ο Θεός, όπου προσκυνήθηκε, όπου Του προσεύχονταν οι άνθρωποι. Εκείνος ο άνθρωπος ήταν στο δρόμο κάτω στην κοιλάδα. Από το βουνό, με θέα στον ουρανό, κατέβηκε εκεί, όπου περνάει η απλή ανθρώπινη ζωή.

Σ' αυτό το δρόμο τον έπιασαν ληστές, πήρανε τα ρούχα του, τον χτύπησαν και τον άφησαν μισοπεθαμένο στο δρόμο. Πέρασαν τρεις άνθρωποι, ο ένας μετά τον άλλο. Και

οι τρεις ήρθαν από εκεί, όπου ζει ο Θεός. Και οι τρεις προσκύνησαν τον Θεό και έκαναν τις προσευχές τους. Οι δύο από τους τρεις προσπέρασαν τον πληγωμένο. Στο Ευαγγέλιο λέγεται καθαρά, ότι ο ιερέας απλά τον προσπέρασε χωρίς να του δώσει σημασία. Ήταν ένας άνθρωπος καλά εξασφαλισμένος. Δεν μπορεί να τον αγγίξει - έτσι τουλάχιστον νόμιζε- η ανθρώπινη ανάγκη. Δεν είχε καταλάβει τίποτα από τις προσευχές που διάβαζε προς το Θεό, ο οποίος είναι η ίδια η Αγάπη. Μετά προσπέρασε ο επόμενος, ένας λευίτης, δηλαδή ένας άνθρωπος που γνωρίζει την Αγία Γραφή, αλλά, όπως φαίνεται, δεν γνώρισε τον Θεό. Πλησίασε το μισοπεθαμένο, τον κοίταξε μια στιγμή και μετά συνέχισε τον δρόμο του. Ο νους του ήταν απασχολημένος με ψηλότερα πράγματα από μια ανθρώπινη ζωή ή το πάθος ενός ανθρώπου.

Και τέλος πάντων ήρθε ένας άνθρωπος που τον περιφρονούσαν οι εβραίοι απλά για την ύπαρξή του. Όχι εξαιτίας κάποιων προσωπικών, ηθικών ή άλλων αδυναμιών, αλλά απλά γιατί ήταν Σαμαρείτης – ένας απόβλητος. Αυτός σταμάτησε, όταν είδε τον πληγωμένο, γιατί ήξερε τί σημαίνει να είσαι απόβλητος, να είσαι μόνος, πώς νιώθεις όταν σε προσπερνάνε με περιφρόνηση. Έσκυψε επάνω στον πληγωμένο και έκανε ό,τι μπορούσε για να ανακουφίσει τον πόνο του. Τον έφερε σ'ένα ήσυχο μέρος, όπου μπορεί να αναρρώσει. Όλα τα έξοδα τα ανέλαβε αυτός. Όχι μόνο τα έξοδα για τον πανδοχέα, για να φροντίζει τον πληγωμένο, αλλά ξόδεψε το δικό του καιρό, την δική του φροντίδα και τη δική του καρδιά. Τον φρόντισε με όλους αυτούς τους δυνατούς τρόπους, με τους οποίους και εμείς μπορούμε να φροντίζουμε τους ανθρώπους γύρω μας.

Σήμερα κι εμείς περάσαμε όλο το πρωί στην παρουσία του Θεού, εκεί, όπου είναι παρών. Ακούσαμε πώς η φωνή Του μας μίλησε για την αγάπη. Ομολογήσαμε ότι πιστεύουμε σ'αυτό το Θεό, ο οποίος είναι η ίδια η αγάπη, τον Θεό που παρέδωσε στο θάνατο τον Μονογενή Του Υιό για να μπορεί ο καθένας από μας – όχι μόνο σαν ομάδα, όλοι μαζί, αλλά ο καθένας από μας – να αποκτήσει την σωτηρία. Σε λίγο θα φύγουμε από το ναό. Στη διάρκεια της ερχόμενης βδομάδας, ή μέχρι να ρθούμε ξανά στην εκκλησία, θα συναντήσουμε πολλούς ανθρώπους. Θα τους φερθούμε όπως ο ιερέας ή ο λευίτης στην παραβολή? Θα φύγουμε από εδώ, σκεφτόμενοι όλα όσα έχουμε ακούσει και μάθει σήμερα, συγκινημένοι και χαρούμενοι και θα προσπεράσουμε καθέναν που θα βρεθεί στο δρόμο μας, γιατί φοβόμαστε ότι τα προβλήματά τους μπορούν να μας στερούν την ησυχία ή να οδηγήσουν το νου και την καρδιά μας μακριά από το θαύμα της συνάντησης με τον Θεό, από την παρουσία Του? Αν φερθούμε έτσι, τότε λίγο έχουμε καταλάβει (ή ίσως καθόλου) το Ευαγγέλιο, τον Χριστό και τον Θεό.

Και αν αναρωτηθούμε, όπως ο νεαρός ή ο νομοδιδάσκαλος: „Ποιός είναι ο πλησίον μου?“, η απάντηση του Χριστού είναι απλή: Αυτός, για τον οποίον πρέπει να είμαι πρόθυμος να παραμερίσω τα βαθιά συναισθήματα στην καρδιά μου και τις ψηλότερες σκέψεις, είναι ο καθένας. Κάθε άνθρωπος που χρειάζεται την βοήθειά σου, σε κάθε επίπεδο, έστω να του δώσεις απλά λίγο φαΐ ή ένα μέρος να κοιμηθεί, έστω να τον ακούσεις προσεκτικά ή να τον φροντίσεις θερμά ή να είσαι απλά φιλικός μαζί του.

Αν όμως, κάποια μέρα (αυτή η μέρα μπορεί να μην έρθει ποτέ, αλλά μπορεί να έρθει και κάθε στιγμή) απαιτηθεί από μας κάτι πιο μεγάλο, τότε πρέπει να είμαστε πρόθυμοι να αγαπάμε τον πλησίον μας, όπως μας το μαθαίνει ο Χριστός: πρόθυμοι να δώσουμε τη ζωή μας γι'αυτόν. Το να δίνει κανείς τη ζωή του δεν σημαίνει να πεθάνει, αλλά να δώσει κάθε μέρα την φροντίδα σε όλους όσοι την χρειάζονται. Οι λυπημένοι

χρειάζονται παρηγορία, οι χαμένοι στήριγμα, οι πεινασμένοι φαγητό, οι άστεγοι ρούχα, οι μπερδεμένοι μια λέξη που προέρχεται από εκείνη την πίστη, την οποία αντλούμε εδώ στην Εκκλησία και η οποία είναι η ζωή μας.

Ας φύγουμε από εδώ έχοντας στο νου μας αυτή την παραβολή. Όχι σαν ένα από τα πιο όμορφα διηγήματα που μας είπε ο Χριστός, αλλά σαν την άμεση όδο στην οποία μας καλεί ο Χριστός. Η παραβολή μας μαθαίνει πώς πρέπει να φερόμαστε ο ένας στον άλλον, τί προσεκτικά πρέπει να κοιτάζουμε γύρω μας, ξέροντας, ότι και μια μικρή τρυφερή κίνηση, μια θερμή λέξη, μια προσεκτική χειρονομία μπορεί να αλλάξει τη ζωή ενός ανθρώπου που ζει μέσα στη μοναξιά. Ας μας βοηθήσει ο Θεός να γίνουμε όμοιοι του Καλού Σαμαρείτη σε κάθε επίπεδο της ζωής και σε σχέση με όλους τους ανθρώπους.

Άγιος Αρσένιος ο Καππαδόκης, ο θαυματουργός (Φάρασα Καππαδοκίας 1840 – Κέρκυρα 1924)

Ο Όσιος πατήρ Αρσένιος Χατζεφεντής, ο νεοφανής Άγιος, γεννήθηκε γύρω στα 1840 στο χωριό Φάρασα ή Βαρασιό της Καππαδοκίας, στην περιοχή της Νοτιοανατολικής σημερινής Τουρκίας. Το χωριό αυτό, με μοναδικό λαϊκό πολιτισμό έως την ανταλλαγή (πληθυσμών), ήταν το Κεφαλοχώρι μιας ομάδας έξι χωριών της επαρχίας Φαράσων και είχε τότε τετρακόσιες οικογένειες με Ορθόδοξους Ρωμιούς και μια Τουρκική.

Ήταν μεταλλουργική κωμόπολη, στην άγρια περιοχή των βουνών του Αντίταυρου. Οι γονείς του ήταν πλούσιοι από αρετές και μέτριοι από υλικά πράγματα, κατά τον μακαριστό Αγιορείτη π. Παΐσιο, που ήταν βαφτιστικός του! Ο δάσκαλος πατέρας του, ονομαζόταν Ελευθέριος και μετά το προσκύνημα στους άγιους Τόπους, Χατζηλευτέρης. Το επώνυμό του ήταν Ανητσαλήχος και το παρατσούκλι του Αρτζίδης. Η μητέρα του λεγόταν Βαρβάρα, το γένος Φράγκου ή Φραγκόπουλου, με το παρατσούκλι Τσαπάρη.

Είχαν αποκτήσει δυο παιδιά, τον Βλάσιο και τον Θεόδωρο (π. Αρσένιο). Σε μικρή ηλικία έμειναν ορφανά, πρώτα απ' τον πατέρα τους και λίγο αργότερα κι απ' την μητέρα τους. Τα προστάτεψε η αδελφή της μητέρας τους, στα Φάρασα.

Οικονόμησε όμως ο Θεός τα πράγματα έτσι, ώστε από μικρός ο Θεόδωρος να πάρει την απόφαση να γίνει μοναχός, ύστερα από τη σημαδιακή σωτηρία του από βέβαιο πνιγμό στον χείμαρρο Εβκάση! Επειδή παρών στην σωτηρία του ήταν και ο ηθικός αυτουργός, μεγαλύτερος αδελφός του Βλάσης, οικονόμησε ο Κύριος να επηρεαστεί κι αυτός, οπότε έγινε μεγάλος ψάλτης της βυζαντινής μουσικής. Τον Θεόδωρο έστειλε η θεία του στην πόλη Νίγδη για να μορφωθεί. Εκεί τον προστάτευε η αδελφή του πατέρα του, που εργαζόταν ως δασκάλα. Όταν τέλειωσε εκεί, η δασκάλα θεία του φρόντισε με συγγενείς τους στη Σμύρνη, να συνεχίσει εκεί τις σπουδές του. Κάθε φορά που πήγαινε στα Φάρασα για διακοπές, μάζευε τα μικρά παιδιά να τα μάθει κάποια γράμματα, αφού δάσκαλος πήγαινε στη χάση και τη φέξη του... Τούρκικου φεγγαριού!

Πριν φύγει όμως για τα η Σμύρνη, περνώντας απ' τα Φάρασα η προστάτιδα θεία του εκεί, προσπάθησε να τον... παντρέψει, χωρίς να τον ρωτήσει, με την κόρη του Αμπάρο-

γλη, την Βασιλική, η οποία δεν δεχόταν, γιατί τον έλεγε... καλόγηρο!!! Γι' αυτό την άλλη μέρα φεύγει για την Σμύρνη. Εκεί έμαθε καλά και τα Ελληνικά γράμματα και τα εκκλησιαστικά, αλλά και τα Αρμενικά και Τουρκικά, καθώς και λίγα Γαλλικά! Τελειώνοντας τις σπουδές του το 1866 (26 ετών), πέρασε απ' τα Φάρασα και τη Νίγδη, όπου αποχαιρέτησε τις θείες του.

Την ίδια χρονιά (1866) κοινοβίασε στην Ιερά Μονή Φλαβιανών (Ζιντζί-Ντερέ) του Τιμίου Προδρόμου. Εκεί σύντομα κάρηκε μοναχός, με το όνομα Αρσένιος. Την εποχή εκείνη όμως είχαν ανάγκη από δασκάλους, οπότε ο Μητροπολίτης Παΐσιος ο Β' τον χειροτόνησε διάκονο και τον έστειλε στα Φάρασα, για να μάθει τα εγκαταλειμμένα παιδιά γράμματα! Τα έξι ελληνικά μικρά χωριά οι Τούρκοι τα ήθελαν στην αγραμματοσύνη, γι' αυτό ο π. Αρσένιος, επειδή δεν βρισκόταν άλλος δάσκαλος δέχτηκε να θυσιάσει την μοναχική του ησυχία.

Στο σχολείο δεν είχε θρανία, αλλά δέρματα από κασίκες κι έτσι οι Τούρκοι νόμιζαν ότι μάθαινε τα παιδιά να... προσεύχονται! Άλλες φορές τα πήγαινε στο ξωκλήσι της Παναγιάς στη θέση Κάντσι, μέσα σε μια σπηλιά.

Όταν έγινε τριάντα χρονών, το 1870, χειροτονήθηκε στην Καισαρεία πρεσβύτερος, με τον τίτλο του Αρχιμανδρίτη, και πήρε και την ευλογία του πνευματικού. Στη συνέχεια πήγε στα Ιεροσόλυμα για προσκύνημα και έκτοτε οι Φαρασιώτες τον φώναζαν Χατζεφεντή.

Όταν έκανε εράνους στα κοντινά χωριά, ο βαθύτερος στόχος του ήταν η επαφή με Έλληνες Χριστιανούς, ώστε να τους τονώνει το ηθικό! Πάντως με τα χρόνια, όχι τόσο η ασκητική και αγαπητική του στάση, όσο η γεμάτη θεία χαρίσματα ζωή του, τόνωνε τους πιστούς. Ο Όσιος, ενώ ήταν επιεικής στους άλλους, ήταν πολύ αυστηρός με τον εαυτό του. Ζούσε με ελάχιστα πράγματα. Κοιμόταν καταγής και απλά για συντήρηση. Δύο φορές την βδομάδα ήταν έγκλειστος στο κελί του για εσωτερική νήψη, μελέτη βιβλικών και πατερικών κειμένων, βίους αγίων και προσευχή ιδιαίτερη. Οι δύο αυτές ημέρες αγίαζαν και καρποφορούσαν τις άλλες πέντε ημέρες της εβδομάδας!!! Πολλές φορές την αγιότητά του την έκρυβε με σαλότητες. Πάντως και αυτή η συμπεριφορά απέβλεπε στο να βοηθήσει τους άλλους για μετάνοια!

Ύστερα από την Μικρασιατική καταστροφή (1922) ο π. Αρσένιος παρέμενε στα Φάρασα ως τις 14 Αυγούστου του 1924. Τότε τον ανάγκασαν οι Τούρκοι να ακολουθήσει το ποίμνιό του κατά την ανταλλαγή των πληθυσμών... Μετά από πολλές ταλαιπωρίες έφτασαν με καράβι στον Άγιο Γεώργιο Πειραιά και χαρούμενοι γιόρτασαν την μεγάλη μέρα του Σταυρού (14 Σεπτεμβρίου 1924). Ήταν πλέον ογδόντα χρονών όταν έφτασε στην Κέρκυρα. Έζησε μόνο δύο βδομάδες στο Κάστρο της Κέρκυρας και λειτούργησε δύο φορές, στον Ι. Ναό του Αγίου Γεωργίου και μία εβδομάδα στο Νοσοκομείο, λόγω της ηλικίας και κυρίως των κακουχιών. Κοιμήθηκε στις 10 Νοεμβρίου του ίδιου έτους. Ο γέροντας εννοείται ότι δεν είχε περιουσία να αφήσει. Μερικά τριμμένα βιβλία έμειναν στον φθαρτό τούτο κόσμο. Όταν το έμαθαν οι Φαρασιώτες ήταν όλοι απαρηγόρητοι, παρ' ότι τους είχε προετοιμάσει. Συγκεντρώθηκαν πολλοί και έκαναν μεγαλοπρεπή κηδεία, στην οποία μετείχαν και πολλοί ντόπιοι. Τάφηκε στο κοιμητήριο της Κέρκυρας μαζί με τους Ιερωμένους νεκρούς. Τα πνευματικά του παιδιά, του έβαλαν πάνω στον τάφο μαρμάρινη πλάκα με το όνομά του γραμμένο.